

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας - Αριθμός Επτά

Jeff Pippenger
2025-12-09

Αριθμός Επτά

Στα πρώτα λίγα άρθρα συμπεριλάβαμε το απόσπασμα από το *The Desire of Ages* το οποίο αναφέρεται στο ότι ο Χριστός παρουσίασε την παραβολή του αμπελώνος στους φιλονικούντες Ιουδαίους. Η παραβολή του άσματος του αμπελώνος είναι επίσης το άσμα του Μωυσέως και του Αρνίου, το οποίο ψάλλουν οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, και η έμπνευση μάς πληροφορεί ότι ένα «άσμα» στην προφητεία αντιπροσωπεύει μία «εμπειρία». Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες ακολουθούν το Αρνίον όπου αν υπάγη, επομένως θα διέλθουν διά της αυτής εμπειρίας όπως ο Χριστός και ο Μωυσής. Ο Χριστός ως το ωμέγα της προφητικής ιστορίας του αρχαίου Ισραήλ και ο Μωυσής ως το άλφα της προφητικής ιστορίας του αρχαίου Ισραήλ αμφότεροι έζησαν σε παράλληλες περιόδους, όταν ένας προηγούμενος λαός διαθήκης παραμεριζόταν και καθώς ένας νέος λαός διαθήκης εκλεγόταν. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες ψάλλουν το άσμα του Μωυσέως και του Αρνίου, βιώνοντας μία ιστορία κατά την οποία ένας προηγούμενος λαός διαθήκης παραμερίζεται—ενώ ο Κύριος εισέρχεται σε διαθήκη με τον τελικό λαό της διαθήκης Του.

Προφητικώς, όταν ο Χριστός παρουσίαζε την παραβολή, αυτό αντιστοιχεί προς τον Πέτρο που απευθύνεται στους φιλονικούντες Ιουδαίους κατά την Πεντηκοστή. Κατά την τελική κρίση, ο Ιησούς, παρουσιάζοντας την παραβολή στους φιλονικούντες Ιουδαίους, αντιπροσωπεύει εκείνους που ψάλλουν το άσμα του αμπελώνος προς τους μεθύντες του Εφραΐμ. Ο Πέτρος παρουσιάζει το ίδιο άσμα κατά την Πεντηκοστή, μόνον που το ψάλλει στον τόνο του Ιωήλ. Το άσμα του αμπελώνος είναι το άσμα ενός προτέρου λαού της διαθήκης που αποπέμπεται, κατά τον ίδιο καιρό που ένας νέος λαός της διαθήκης νυμφεύεται με τον Κύριο. Οι παρθένοι που απογοητεύθηκαν και εισήλθαν στον χρόνο της αναμονής ανέμεναν τον γάμο, και η τέλεια εκπλήρωση θα ήταν ότι αναμένουν τη σφράγιση των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων.

Το βιβλίο του Ιωήλ αρχίζει με το πρώτο του κεφάλαιο να περιγράφει πώς ο αμπελώνας του Θεού έχει καταστραφεί από τους πότες οίνου και σίκερας, από εκείνους δηλαδή από των οποίων τα στόματα έχει αποκοπεί ο «νέος οίνος». Μόλις ο Ιησούς πληροφορήσε τους Ιουδαίους ότι η βασιλεία τους θα αφαιρούνταν από αυτούς και θα δινόταν σε ένα σώμα γεωργών που θα έφερναν τους γνήσιους καρπούς του αμπελώνα, ο Ιησούς άλλαξε αμέσως κατεύθυνση και ανέφερε τον ακρογωνιαίο λίθο στον ναό, ο οποίος είχε παραμερισθεί, αλλά ήταν προορισμένος να γίνει κεφαλόδεσμος γωνίας. Η αρχή επρόκειτο να επαναληφθεί στο τέλος, και όταν αυτή η αλήθεια εκτίθεται, παριστάνεται ως «θαυμαστή».

Ο «κανόνας της πρώτης μνείας» στον Λόγο του Θεού μάς πληροφορεί ότι, επειδή ο Ιωήλ αναφέρεται πρώτα στην καταστροφή του αμπελώνα, αυτό αποτελεί το κύριο σημείο της μαρτυρίας του. Ο Ιωήλ δεν είναι ο μόνος, διότι κάθε μεγάλος προφήτης αρχίζει τη μαρτυρία του αναφερόμενος στις αμαρτίες και στην απολεσθείσα κατάσταση του Ισραήλ.

Στο εικοστό όγδοο κεφάλαιο του Ησαΐα, οι «άνδρες οι χλευασταί οι άρχοντες» της «Ιερουσαλήμ» παριστάνονται ως οι «μεθύοντες του Εφραΐμ» και ως ο «στέφανος της υπερηφανίας». Ο «στέφανος» συμβολίζει την ηγεσία και η «υπερηφανία» συμβολίζει έναν σατανικό χαρακτήρα.

Οι μέθυσοι αντιπαραβάλλονται προς το υπόλοιπο («κατάλοιπο»), το οποίο γίνεται ο «στέφανος» της δόξας του Θεού· διότι κατά την όψιμη βροχή ο Κύριος εγκαθιδρύει τη «βασιλεία της δόξας» Του, όπως προτυπώνεται από το ότι εγκαθίδρυσε τη «βασιλεία της χάριτος» στον σταυρό. Η βασιλεία της χάριτος στον σταυρό προτυπώνει τη βασιλεία της δόξας κατά τον νόμο της Κυριακής.

Η όψιμη βροχή άρχισε στις 9/11, όταν άρχισαν επίσης η σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων και η κρίση των ζώντων. Κατά τον καιρό της σφράγισης, η έκχυση του Αγίου Πνεύματος άρχισε στις 9/11, καθώς ο Ιησούς εξέπνευσε λίγες σταγόνες. Αυτή αποτελεί το θεμέλιο, και η έκχυση του Αγίου Πνεύματος κατά την Κραυγή του Μεσονυκτίου είναι ο ακρογωνιαίος λίθος. Το «Θαυμαστός» είναι σύμβολο της περιόδου της έκχυσης του Πνεύματος από τις «9/11 έως τον νόμο της Κυριακής».

Ο παράλληλος, πλην όμως αντίθετος, συμβολισμός του «στέφανου» ως παραστάσεως της ηγεσίας εκτίθεται στην αφήγηση του εικοστού όγδου κεφαλαίου του Ησαΐα, όταν οι μέθυσοι που άρχουν επί της Ιερουσαλήμ παραμερίζονται και η ηγεσία της εκκλησίας του Θεού δίδεται στο υπόλοιπο. Αυτό απεικονίζει την παραβολή του αμπελώνα. Ο στέφανος του μέθυσου αφαιρείται, και οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες είναι τότε ο στέφανος που αντιπροσωπεύει τη βασιλεία του Χριστού. Ο Ησαΐας διδάσκει την ίδια αλήθεια στο εικοστό δεύτερο κεφάλαιο, όταν ο Σεβνά εκβάλλεται σε χώρα μακρινή και αντικαθίσταται από τον Ελιακίμ. Είτε πρόκειται περί των μεθύσων του Εφραΐμ είτε περί του Σεβνά στο εικοστό δεύτερο κεφάλαιο, αμφότεροι αντιπροσωπεύουν την ηγεσία του άλλου λαού της διαθήκης του Θεού, η οποία παραμερίζεται.

Ο Ζαχαρίας ταυτοποιεί τη Θριαμβευτική Είσοδο, η οποία είναι επίσης η Κραυγή του Μεσονυκτίου, και τα εδάφια που ακολουθούν συμφωνούν με τον Ησαΐα, προσδιορίζοντας τον λαό του Θεού ως στέφανο.

Χαίρε σφόδρα, θύγατερ Σιών· αλάλαξον, θύγατερ Ιερουσαλήμ· ιδού, ο Βασιλεύς σου έρχεται προς σε· είναι δίκαιος και φέρων σωτηρίαν· ταπεινός και επιβεβηκώς επί όνον, και επί πόλον, υιόν υποζυγίου. Και θέλω εξολοθρεύσει την άμαξαν εκ του Εφραΐμ, και τον ίππον εκ της Ιερουσαλήμ, και το τόξον του πολέμου θέλει εξολοθρευθή· και αυτός θέλει λαλεί ειρήνην προς τα έθνη· και η εξουσία αυτού θέλει είσθαι από θαλάσσης έως θαλάσσης, και από του ποταμού έως των περάτων της γης.

Και σέ δέ, διά τοῦ αίματος τῆς διαθήκης σου, έξαπέστειλα τοὺς δεσμίους σου ἐκ τοῦ λάκκου, ἐν ᾧ οὐκ ἔστιν ὕδωρ.

Επιστρέψατε εις το οχύρωμα, σεις οι αιχμάλωτοι της ελπίδος· και σήμερα ακόμη αναγγέλλω ότι θα ανταποδώσω εις σε διπλά. Όταν τεντώσω τον Ιούδα ως τόξον δι' εμέ, γεμίσω το τόξον με τον Εφραΐμ, και εξεγείρω τους υιούς σου, ω Σιών, εναντίον των υιών σου, ω Ελλάς, και σε καταστήσω ως την ρομφαίαν ισχυρού ανδρός.

Και ο Κύριος θα φανεί επάνω από αυτούς, και το βέλος αυτού θα εξέλθει ως αστραπή· και ο Κύριος ο Θεός θα σαλπίζει με τη σάλπιγγα, και θα πορευθεί με ανεμοστροβίλους του νότου. Ο Κύριος των δυνάμεων θα τους υπερασπίσει· και αυτοί θα καταφάγουν, και θα καταβάλουν με λίθους σφενδόνης· και θα πιουν, και θα αλαλάξουν ως από οίνου· και θα πληρωθούν ως φιάλαι, και ως οι γωνίες του θυσιαστηρίου. Και ο Κύριος ο Θεός αυτών θα τους σώσει κατά την ημέραν εκείνην ως το ποίμνιον του λαού αυτού· διότι θα είναι ως οι λίθοι διαδήματος, υψωμένοι ως σημαία επάνω στη γη αυτού. Διότι πόσον μεγάλη είναι η αγαθότητά αυτού, και πόσον μεγάλη η ωραιότης αυτού! Ο σίτος θα ευφραίνει τους νεανίσκους, και ο νέος οίνος τις νεάνιδες. *Ζαχαρίας 9:9–17.*

Το ενδέκατο εδάφιο (9/11) δηλώνει: «Και συ επίσης, διά του αίματος της διαθήκης σου, εξαπέστειλα τους δεσμίους σου εκ του λάκκου, εν τω οποίω δεν υπάρχει ύδωρ». Ο Χριστός εβεβαίωσε τη διαθήκη με πολλούς διά μίαν εβδομάδα, και η εβδομάδα ήρχισε κατά το βάπτισμα Του. Επί τριάμισι έτη ο Χριστός περιεπάτησε μεταξύ των ανθρώπων, και στην καταληκτική περίοδο αυτών των τριάμισι ετών ο Χριστός επλήρωσε την πρόρρηση του Ζαχαρίου, η οποία προσδιόριζε τη θριαμβευτική είσοδο του Μεσσία στα Ιεροσόλυμα. Η Κραυγή του Μεσονυκτίου εγκαινίασε μία περίοδο η οποία οδήγησε στον θάνατο, την ταφή και την ανάσταση του Χριστού. Το βάπτισμα του Χριστού αντιπροσωπεύει τον θάνατο, την ταφή και την ανάστασή Του· επομένως, η αρχή και το τέλος της περιόδου των τριάμισι ετών είναι ταυτόσημα.

Η βάπτισμα του Χριστού προτυπώνει την 11η Σεπτεμβρίου, και η 11η Σεπτεμβρίου σηματοδοτεί την αρχή μιας περιόδου που λήγει με τον νόμο της Κυριακής. Στην 11η Σεπτεμβρίου η όψιμη βροχή άρχισε να ραντίζει, και στον νόμο της Κυριακής εκχέεται χωρίς μέτρο, όπως προτυπώνεται από το ότι ο Χριστός ενεφύσησε στους μαθητές λίγες σταγόνες βροχής εκ των προτέρων, πριν από την έκχυση κατά την Πεντηκοστή.

Το Ζαχαρίας 9:11 ευθυγραμμίζεται με το 9/11 και επίσης με την Κραυγή του Μεσονυκτίου, η οποία οδηγεί στον νόμο της Κυριακής. Στο 9/11 το μήνυμα προς τη Λαοδίκεια ήλθε ως παρούσα αλήθεια, όπως είχε συμβεί το 1856 και το 1888. Το μήνυμα προς τη Λαοδίκεια δίδεται σε ανθρώπους που δεν αντιλαμβάνονται ότι είναι νεκροί. Βρίσκονται σε έναν «λάκκο» χωρίς μήνυμα όψιμης βροχής, διότι ο λάκκος τους δεν έχει νερό. Εάν η Λαοδίκεια απλώς ανταποκρινόταν στο κτύπημα της καρδιάς τους, ο Κύριος θα τους ανέσυρε από τον λάκκο, διότι έως ότου κλείσει η δοκιμασία κατά τον νόμο της Κυριακής είναι «δέσμιοι ελπίδος».

Και σὲ δὲ, διὰ τοῦ αἵματος τῆς διαθήκης σου, ἐξαπέστειλα τοὺς δεσμίους σου ἐκ τοῦ λάκκου, ἐν ᾧ οὐκ ἔστιν ὕδωρ. Ἐπιστρέψατε εἰς τὸ ὀχύρωμα, δέσμιοι τῆς ἐλπίδος· καὶ σήμερον ἀναγγέλλω ὅτι διπλᾶ θέλω ἀποδώσει εἰς σέ. *Ζαχαρίας 9:11, 12.*

Η 11η Σεπτεμβρίου ενδυνάμωσε το μήνυμα το οποίο έφθασε το 1989. Το μήνυμα εκείνο είναι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, αλλά μέσα στη δομή και στους όρους του μεταρρυθμιστικού

κινήματος των Μιλλεριτών, το 1989 σημάδεψε την άφιξη του πρώτου αγγέλου. Το μήνυμα του πρώτου αγγέλου ενδυναμώθηκε στις 11 Αυγούστου 1840 μέσω της εκπληρώσεως μιας προφητείας σχετικής με το Ισλάμ, και προσδιορίζει ότι η άφιξη του τρίτου αγγέλου το 1989 θα ενδυναμωνόταν μέσω της εκπληρώσεως μιας προφητείας σχετικής με το Ισλάμ.

Όταν η προφητεία του Ισλάμ επιβεβαιώθηκε στις 11 Αυγούστου 1840, ο άγγελος της Αποκαλύψεως δέκα κατέβηκε, προτυπώνοντας έτσι την κάθοδο του αγγέλου της Αποκαλύψεως δεκαοκτώ στις 9/11. Η ενδυνάμωση του πρώτου αγγέλου το 1840, και η ενδυνάμωση του δεύτερου αγγέλου το 1844, αμφότερες προτυπώνουν την ενδυνάμωση του τρίτου αγγέλου στις 9/11. Η 18η Ιουλίου 2020 υπήρξε η άφιξη του δεύτερου αγγέλου, όπως προτυπώθηκε από την πρώτη απογοήτευση των Μιλλεριτών στις 19 Απριλίου 1844. Οι ιστορίες αμφοτέρων των ενδυναμώσεων του πρώτου και του δεύτερου αγγέλου της Μιλλεριτικής ιστορίας, καθώς και η ιστορία της ενδυνάμωσης του τρίτου αγγέλου στις 9/11, παρέχουν μαρτυρίες για την ενδυνάμωση του μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου, το οποίο έφθασε τον Ιούλιο του 2023.

Η περίοδος της σφράγισης αρχίζει στις 9/11 και λήγει με τον νόμο της Κυριακής. Αρχίζει με τον Χριστό να εμφυσά λίγες σταγόνες της όψιμης βροχής και τελειώνει με γλώσσες πυρός που μεταφέρουν ένα μήνυμα στον κόσμο κατά την Πεντηκοστή. Ο Πέτρος προσδιόρισε την Πεντηκοστή ως εκπλήρωση του Ιωήλ. Αφού αυτό είναι το πραγματικό γεγονός, τεκμηριώνει ότι και η εμφύσηση του Χριστού ήταν επίσης εκπλήρωση του Ιωήλ, διότι η πεντηκοστιανή περίοδος έχει συγκεκριμένη αρχή και τέλος, που καταδεικνύουν ότι το άλφα είναι επίσης το ωμέγα. Την ημέρα της αναστάσεως του Χριστού προσφέρθηκε η προσφορά των πρωτογεννημάτων του κριθαριού, και πενήντα ημέρες αργότερα, κατά την Πεντηκοστή, ανυψώθηκε η προσφορά των πρωτογεννημάτων του σίτου. Η 9/11 προτυπώνει την Κραυγή του Μεσονυκτίου, η οποία φθάνει ακριβώς πριν από τον νόμο της Κυριακής και οδηγεί σε αυτόν. Η τέλεια εκπλήρωση της παράστασης του Ζαχαρία 9:9 περί της Κραυγής του Μεσονυκτίου είναι μετά τον Ιούλιο του 2023.

Σφόδρα χαίρε, θύγατερ Σιών· αλάλαζε, θύγατερ Ιερουσαλήμ· ιδού, ο Βασιλεύς σου έρχεται προς σε· είναι δίκαιος και σώζων, ταπεινός και ιπεύων επί όνου, και επί πόλου, υιού υποζυγίου. Ζαχαρίας 9:9.

Έτσι, ο Ζαχαρίας συμφωνεί με τη συμβολική απεικόνιση του Ησαΐα ότι ο λαός του Θεού είναι στέφανος, αλλά προσθέτει ότι ο στέφανος είναι επίσης το λάβαρο, όταν κατέγραψε: «διότι θέλουσιν είσθαι ως οι λίθοι στέφανου, υψωμένοι ως λάβαρον επί της γης αυτού», και ο Ζαχαρίας απηχεί περαιτέρω τη χαρά που συνδέεται με τα σύμβολα του Ιωήλ, «σίτος» και «νέος οίνος», δηλώνοντας: «ο σίτος θέλει ευφραίνει τους νεανίσκους, και ο νέος οίνος τας νεάνιδας». Καθώς εξετάζουμε την αφήγηση περί των μεθυσμένων του Εφραΐμ στο εικοστό όγδοο κεφάλαιο, προσέξτε ότι αυτό είναι το βιβλικό κεφάλαιο που προσδιορίζει την «ανάπαυσιν και την αναψυχήν». Αυτό είναι ένα από τα κυριότερα χωρία των Γραφών σχετικά με την όψιμη βροχή, επομένως αυτοί οι μεθυσμένοι του Εφραΐμ πρέπει να είναι οι ίδιοι μέθυσοι για τους οποίους ομιλεί ο Ιωήλ.

Ουαί εις τόν στέφανον τῆς ὑπερηφανίας, εις τοὺς μεθύοντας τοῦ Ἐφραΐμ, ὧν τὸ ἔνδοξον κάλλος εἶναι ἄνθος μαραινόμενον, οἵτινες εἶναι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν πιότων κοιλάδων τῶν

νενικημένων ὑπὸ οἴνου! Ἴδού, ὁ Κύριος ἔχει ἰσχυρὸν καὶ δυνατὸν, ὅστις, ὡς καταγιγίς χαλάζης καὶ θύελλα ἀφανίζουσα, ὡς κατακλυσμὸς ὑδάτων κραταιῶν ὑπερχειλιζόντων, θέλει καταρρίψει εἰς τὴν γῆν διὰ χειρός. Ὁ στέφανος τῆς ὑπερηφανίας, οἱ μεθύοντες τοῦ Ἐφραΐμ, θέλουσι καταπατηθῆ ὑπὸ πόδας· καὶ τὸ ἔνδοξον κάλλος, τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς πίότης κοιλάδος, θέλει εἶσθαι ἄνθος μαραινόμενον, καὶ ὡς ὁ πρόωρος καρπὸς πρὸ τοῦ θέρους· ὄν, μόλις ἴδῃ ὁ βλέπων, ἐνῶ ἔτι εἶναι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, κατατρώγει αὐτόν. Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων θέλει εἶσθαι στέφανος δόξης καὶ διάδημα κάλλους εἰς τὸ ὑπόλοιπον τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ πνεῦμα κρίσεως εἰς τὸν καθήμενον ἐπὶ τῆς κρίσεως, καὶ ἰσχύς εἰς τοὺς ἀποστρέφοντας τὴν μάχην εἰς τὴν πύλιν. Ἀλλὰ καὶ οὗτοι ἐπλανήθησαν διὰ τοῦ οἴνου, καὶ διὰ τοῦ σίκερα ἐξετράπησαν· ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ προφήτης ἐπλανήθησαν διὰ τοῦ σίκερα, κατεπόθησαν ὑπὸ τοῦ οἴνου, ἐξετράπησαν διὰ τοῦ σίκερα· πλανῶνται ἐν ὀράσει, προσκόπτουσιν ἐν κρίσει. Διότι πᾶσαι αἱ τράπεζαι εἶναι πλήρεις ἐμέτου καὶ ἀκαθαρσίας, ὥστε δὲν ὑπάρχει τόπος καθαρός. ...

Μείνατε κατάπληκτοι καὶ θαυμάσατε· κρᾶζατε καὶ βοήσατε· εἶναι μεθυσμένοι, ἀλλὰ ὄχι ἀπὸ οἴνου· παραπατοῦν, ἀλλὰ ὄχι ἀπὸ σίκερα. Διότι ὁ Κύριος ἐξέχεεν ἐπάνω σας πνεῦμα βαθέος ὕπνου καὶ ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμοὺς σας· τοὺς προφήτας καὶ τοὺς ἀρχοντές σας, τοὺς βλέποντες, κατέκαλυψε. Καὶ ἐγένετο εἰς ἐσάς πᾶσα ἡ ὄρασις ὡς οἱ λόγοι βιβλίου εσφραγισμένου, το ὁποῖον παραδίδουν εἰς ἄνθρωπον πεπαιδευμένον, λέγοντες· Ανάγνωθι τούτο, παρακαλῶ· καὶ ἐκεῖνος λέγει· Δεν δύναμαι, διότι εἶναι εσφραγισμένον. Καὶ τὸ βιβλίον παραδίδεται εἰς ἄνθρωπον ἀπαιδευτον, λέγοντες· Ανάγνωθι τούτο, παρακαλῶ· καὶ ἐκεῖνος λέγει· Δεν εἶμαι πεπαιδευμένος.

Διὰ τοῦτο εἶπεν ὁ Κύριος· Ἐπειδὴ ὁ λαὸς οὗτος με πλησιάζει με τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ με τὰ χεῖλη αὐτοῦ με τιμᾷ, ἀλλὰ ἔχει ἀπομακρύνει τὴν καρδίαν αὐτοῦ μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁ φόβος αὐτῶν πρὸς ἐμὲ εἶναι διδαγμένος ἀπὸ ἐντάλματα ἀνθρώπων· διὰ τοῦτο, ἰδοὺ, ἐγὼ θὰ ἐξακολουθήσω νὰ πράξω ἔργον θαυμαστὸν ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ τούτου, μάλιστα ἔργον θαυμαστὸν καὶ τέρας· διότι ἡ σοφία τῶν σοφῶν αὐτῶν θὰ ἀφανισθῆ, καὶ ἡ σύνεσις τῶν συνετῶν αὐτῶν θὰ κρυβῆ. Οὐαὶ εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι βαθέως ζητοῦν νὰ κρύψουν τὴν βουλήν αὐτῶν ἀπὸ τὸν Κύριον, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν γίνονται ἐν τῷ σκότει, καὶ λέγουν, Τίς μᾶς βλέπει; καὶ τίς μᾶς γνωρίζει; Βεβαίως, αὐτὴ ἡ διαστροφή τῶν πραγμάτων ἀπὸ μέρους σας θὰ ἐκτιμηθῆ ὡς ὁ πηλὸς τοῦ κεραμέως· διότι μὴ θὰ εἶπη τὸ ποίημα περὶ ἐκείνου πού τὸ ἔπλασε, Δὲν μὲ ἔπλασε; ἢ μὴ θὰ εἶπη τὸ πλάσμα περὶ ἐκείνου πού τὸ ἐμόρφωσε, Δὲν εἶχε σύνεσιν; Ησαΐας 28:1–8· 29:9–16.

Ὁ Κύριος πρόκειται νὰ ἐπιτελέσει ἓνα «θαυμαστό ἔργον» ἀνάμεσα στους μέθυστους τοῦ Εφραΐμ, καθὼς ἀφαιρεῖ τὴ σοφία καὶ τὴ σύνεσίν τους, ἀκριβῶς τὰ δύο ἐκεῖνα στοιχεῖα ποὺ συνδέονται με τὴν κατανόηση τῆς ἀύξησης τῆς γνώσεως ὅταν ἓνα προφητικὸ μῆνυμα ἀποσφραγίζεται. Οἱ σοφοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ κατανοοῦν. Μῆρος τοῦ «θαυμαστοῦ ἔργου» εἶναι ἡ ἀφαίρεση ἀπὸ τὴ διάνοια τῶν μεθυσμένων τοῦ Εφραΐμ τῆς γνώσεως ποὺ ἀποσφραγίζεται ἀπὸ τὸν Λέοντα τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα. Ὁ διαχωρισμὸς τῶν σοφῶν καὶ τῶν ἀσεβῶν ἀποτελεῖ μῆρος τοῦ «θαυμαστοῦ ἔργου» τοῦ Κυρίου. Αὐτὸ εἶναι τὸ αἰώνιο εὐαγγέλιον. Αφού ὁ Χριστὸς οδήγησε τοὺς φιλονεικούντες Ἰουδαίους μέσω τῆς παραβολῆς τοῦ ἀμπελώνος καὶ ἔτσι τοὺς παγίδευσε ὥστε νὰ ἐκφέρουν οἱ ἴδιοι τὴν κρίση τους, ἔθεσε ἓνα ἐρώτημα ἀπὸ τὸν Ψαλμὸ 118:

Ο λίθος τον οποίον απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος έγινε κεφαλή γωνίας. Παρά Κυρίου έγινε αύτη, και είναι θαυμαστή εις τους οφθαλμούς ημών. Αύτη είναι η ημέρα την οποίαν έκαμεν ο Κύριος· ας αγαλλιασθώμεν και ας ευφρανθώμεν εν αυτή. Ψαλμοί 118:22–24.

Ο Κύριος πρόκειται να επιτελέσει «ένα θαυμαστό έργο και ένα θαύμα» επάνω στους μέθυσους του Εφραΐμ, και αυτό περιλαμβάνει την αφαίρεση της ικανότητάς τους να αναγνωρίζουν την αλήθεια. Ο «κεφαλόλιθος της γωνίας» είναι θαυμαστός στα μάτια εκείνων που κατέχουν τον «νέο οίνο» του Ιωήλ.

Οί μέθυσοι δεν δύνανται να αναγνώσουν το βιβλίο που είναι εσφραγισμένο, είτε πρόκειται για την ηγεσία που παριστάνεται ως «παιδευμένη», είτε για τους λαϊκούς που παριστάνονται ως «απαιδευτοι». Είναι αδύνατον για τους μεθύσους να κατανοήσουν ορθώς την προφητική μαρτυρία των Γραφών, η οποία παριστάνεται ως «το βιβλίο το εσφραγισμένο». Οι μέθυσοι προσδιορίζονται επίσης δύο φορές ως ευρισκόμενοι «εκτός της οδού». Και πάλιν, τούτο καταγράφεται στο εικοστό όγδοο κεφάλαιο του Ησαΐα, ένα εξέχον χωρίο της Γραφής περί της όψιμης βροχής, όπου ο Ησαΐας προσδιορίζει την «ανάπαυση και αναψυχή» την οποία οι μέθυσοι δεν ήθελαν να ακούσουν. Η «ανάπαυση και αναψυχή» είναι μήνυμα, διότι δύναται να ακουσθεί.

Η μέθη εκείνη έχει απομακρύνει τους μεθυσμένους από τις «αρχαίες τρίβους» του Ιερεμία, οι οποίες είναι η «οδός» στην οποία πρέπει να περιπατήσουν και να βρουν την όψιμη βροχή, η οποία παριστάνεται ως «ανάπαυση» από τον Ιερεμία. Η απόρριψη του μηνύματος της όψιμης βροχής από τους μεθυσμένους του Εφραΐμ αποτελεί ιδιαίτερο θέμα του Λόγου του Θεού. Είναι μεθυσμένοι, επειδή αρνήθηκαν να επιστρέψουν στη θεμελιώδη ιστορία, η οποία παρέχει το υπόδειγμα για την ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, που είναι η ιστορία της όψιμης βροχής.

Το «θαυμαστό έργο» που επιτελείται επάνω στους μεθύστακες του Εφραΐμ λαμβάνει χώρα κατά την έκχυση της όψιμης βροχής. Κατά την όψιμη βροχή, ένα δοκιμαστικό μήνυμα παράγει δύο τάξεις προσκυνητών, οι οποίες απεικονίζονται από τον «οΐνον» του οποίου μετέχουν. Οι ασεβείς έχουν αρνηθεί να θεμελιώσουν την προφητική τους εφαρμογή επάνω στις γραμμές της ιερής ιστορίας, ενώ εκείνοι που χρησιμοποιούν τη μεθοδολογία του «γραμμή επί γραμμής» του Ησαΐα είκοσι οκτώ μετέχουν του «νέου οίνου». Η μέθη των ασεβών εκδηλώνεται με την αδυναμία τους να κατανοήσουν την προφητεία, και η τυφλή τους κατάσταση προκλήθηκε από την απροθυμία τους να επιστρέψουν στις θεμελιώδεις αρχαίες τρίβους. Ο Ιησούς επέπληξε τους σχολαστικούς Ιουδαίους, ερωτώντας αν είχαν ποτέ διαβάσει περί του λίθου που αποδοκιμάζεται και γίνεται κεφαλή γωνίας.

Ο λίθος που καθίσταται κεφαλή της γωνίας αντιπροσωπεύει ότι η προφητική αλήθεια, κατά την οποία το θεμέλιο ή ο ακρογωνιαίος λίθος επαναλαμβάνεται στον επιθήλιο λίθο. Ο άλφα λίθος είναι επίσης ο ωμέγα λίθος. Η πρωταρχική προφητική αρχή η οποία θεμελιώνει και υποστηρίζει τη μεθοδολογία του «γραμμή επί γραμμής», (η οποία είναι η μεθοδολογία της όψιμης βροχής), είναι ότι η αρχή ενός πράγματος απεικονίζει το τέλος ενός πράγματος. Η πρωταρχική προφητική αρχή στο κίνημα των Μιλλεριτών ήταν η αρχή της ημέρας αντί έτους, η οποία επιβεβαιώθηκε όταν ο άγγελος της Αποκάλυψης δέκα κατέβηκε. Η πρωταρχική προφητική αρχή στο κίνημα των εκατόν

σαράντα τεσσάρων χιλιάδων είναι ότι η αρχή απεικονίζει το τέλος, πράγμα που επιβεβαιώθηκε όταν ο άγγελος της Αποκάλυψης δεκαοκτώ κατέβηκε.

Ο προφητικός Λόγος του Θεού είναι εξαιρετικά λεπτομερής στην εξήγησή του των παραγόντων που σχετίζονται με την όψιμη βροχή. Ένα από αυτά τα γεγονότα είναι ότι οι μέθυσοι του Εφραΐμ δεν είναι ικανοί να αναγνωρίσουν την όψιμη βροχή, και αυτό προτυπώθηκε από τους Ιουδαίους οι οποίοι υπέβαλλαν στον Πέτρο την υπόθεση ότι οι μαθητές ήταν μεθυσμένοι. Η κύρια αρχή της μεθοδολογίας εκτίθεται άμεσα ως Άλφα και Ωμέγα επανειλημμένως μέσα στον Λόγο του Θεού, αλλά ο Λόγος έχει σφραγιστεί γι' αυτούς. Η μεθοδολογία, ο κύριος προφητικός κανόνας και το μήνυμα της όψιμης βροχής είναι μερικά από τα αγιασμένα θέματα σε μια προφητική γραμμή ιστορίας που παριστάνεται ως «θαυμαστό έργο».

Και πάλιν ήλθε προς εμέ ο λόγος του Κυρίου των δυνάμεων, λέγων· Ούτω λέγει ο Κύριος των δυνάμεων· Εζήλωσα υπέρ της Σιών με μέγαν ζήλον, και με μεγάλην οργήν εξήλωσα υπέρ αυτής. Ούτω λέγει ο Κύριος· Επέστρεψα εις την Σιών, και θέλω κατοικήσει εν μέσω της Ιερουσαλήμ· και η Ιερουσαλήμ θέλει ονομασθή πόλις αληθείας, και το όρος του Κυρίου των δυνάμεων, το άγιον όρος. Ούτω λέγει ο Κύριος των δυνάμεων· Θέλουσιν ακόμη κατοικεί εις τας οδούς της Ιερουσαλήμ γέροντες και γηραιαί γυναίκες, έκαστος με την ράβδον αυτού εν τη χειρί αυτού διά το πλήθος της ηλικίας. Και αι οδοί της πόλεως θέλουσιν είσθαι πλήρεις αγοριών και κορασιών παιζόντων εις τας οδούς αυτής.

Ούτως λέγει ο Κύριος τών δυνάμεων· Έάν τούτο φαίνηται θαυμαστόν εις τούς όφθαλμούς τού λοιπού τού λαού τούτου εν ταίς ημέραις ταύταις, μη και εις τούς έμους όφθαλμούς θέλει φανή θαυμαστόν; λέγει ο Κύριος τών δυνάμεων. Ούτως λέγει ο Κύριος τών δυνάμεων· Ίδου, έγώ θέλω σώξει τον λαόν μου από γης άνατολής και από γης δυσμών· και θέλω φέρει αυτούς, και θέλουσι κατοικεί εν μέσω της Ιερουσαλήμ· και θέλουσιν είσθαι λαός μου, και έγώ θέλω είσθαι Θεός αυτών, εν αληθεία και εν δικαιοσύνη. Ούτως λέγει ο Κύριος τών δυνάμεων· Ένδυναμοῦσθε αι χεῖρές σας, σεις οι άκούοντες εν ταίς ημέραις ταύταις τούς λόγους τούτους εκ στόματος τών προφητών, οἳτινες ήσαν εν τη ημέρα καθ' ήν ετέθη τó θεμέλιον τού οἴκου τού Κυρίου τών δυνάμεων, ίνα οικοδομηθῆ ο ναός. Διότι πρό τών ήμερών τούτων δέν υπήρχε μισθός διά τόν άνθρωπον, ουδέ μισθός διά τó κτήνος· ουδέ ειρήνη υπήρχε διά τόν έξερχόμενον και διά τόν εισερχόμενον έξ αιτίας της θλίψεως· διότι έγώ έστησα πάντας τούς ανθρώπους, έκαστον έναντίον τού πλησίον αυτού. Αλλά τώρα δέν θέλω είσθαι πρός τó υπόλοιπον τού λαού τούτου ως εν ταίς προτέραις ημέραις, λέγει ο Κύριος τών δυνάμεων. Ζαχαρίας 8:1-11.

Ο Ζαχαρίας δηλώνει: «Ας είναι ισχυραί αι χείρες σας, σεις οι ακούοντες εν ταις ημέραις ταύταις τους λόγους τούτους εκ στόματος των προφητών, οι οποίοι ήσαν κατά την ημέραν καθ' ήν ετέθη το θεμέλιον του οίκου του Κυρίου των δυνάμεων, διά να οικοδομηθῆ ο ναός.» Εκείνο που ενισχύει τον λαόν του Θεού είναι το μήνυμα του θεμελίου, το οποίον γίνεται ακρογωνιαίος λίθος. Το μήνυμα αυτό είναι ότι η ιστορία των Μιλλεριτών επαναλαμβάνεται εις την ιστορίαν των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων.

Ο Χριστός ερωτά: «Εάν τούτο είναι θαυμαστόν εις τούς οφθαλμούς του υπολοίπου τούτου του λαού εν ταις ημέραις ταύταις, πρέπει να είναι θαυμαστόν και εις τούς ιδικούς μου οφθαλμούς;» Το ερώτημα αυτό προσδιορίζει την προφητική περίοδο του «θαυμαστού έργου» του Θεού, το οποίο

αποτελεί το θέμα κάθε προφήτου· αλλά προσδιορίζει επίσης και το πότε το Λαοδικειακό κίνημα των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων μεταβάλλεται εις το Φιλαδελφιανό κίνημα των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων. Είναι το ίδιο σημείο κατά το οποίον αυτοί σφραγίζονται, και το ίδιο σημείο κατά το οποίον το κίνημα μεταβάλλεται από μαχόμενον εις θριαμβεύον, το οποίο είναι επίσης το σημείο όπου το έργον του συνδυασμού της θεότητας με την ανθρωπότητα μεταξύ αυτής της ομάδος ανθρώπων ολοκληρώνεται, καθώς το αγιαστήριον καθαρίζεται αληθώς. Τούτο δύναται να αναγνωρισθεί εις τα εδάφια, διότι η προφητική ιστορία που παριστάνεται διά του «θαυμαστού έργου» Του είναι θαυμαστή εις τους οφθαλμούς του Θεού και εις τους οφθαλμούς του υπολοίπου, και το «οφθαλμόν προς οφθαλμόν» είναι σύμβολον ενότητας. Η ενότης που παριστάνεται εδώ ομιλεί περί της σφραγίσεως του λαού του Θεού, ο οποίος ακολουθεί το Αρνίον όπου αν υπάγη, και ο οποίος έχει φθάσει εις το σημείον ώστε θα προτιμούσε να αποθάνει παρά να αμαρτήσκει και να παραστήσει εσφαλμένως τον χαρακτήρα του Χριστού.

Ο Μιχαίας προσδιορίζει τη θεμελιώδη ιστορία του αρχαίου Ισραήλ ως «θαυμαστά πράγματα».

Κατά τὰς ἡμέρας τῆς ἐξόδου σου ἐκ γῆς Αἰγύπτου θέλω δείξει εἰς αὐτὸν θαυμάσια. Μιχαίας 7:15.

Τα «θαυμαστά έργα» αποτελούν θεμελιώδη ιστορία, η οποία είναι «θαυμαστή» επειδή η θεμελιώδης αυτή ιστορία επαναλαμβάνεται στην τελική ιστορία, η οποία παριστάνεται από τον ακρογωνιαίο λίθο της κορυφής. Τα «θαυμαστά έργα» είναι η ιστορία που αρχίζει με τον ακρογωνιαίο λίθο και τελειώνει με τον «λίθο της κορυφής». Τα «θαυμαστά έργα» Του φανερώθηκαν στην ιστορία του Μωσῆ και επαναλήφθηκαν στην ιστορία του Χριστού. Ο Μωσῆς ήταν ο ακρογωνιαίος λίθος και ο Χριστός ήταν ο λίθος της κορυφής. Προφητικώς, ο Μωσῆς είναι το άλφα και ο Χριστός το ωμέγα.

«Αρχίζοντας από τον Μωσῆ, το ίδιο το Άλφα της βιβλικής ιστορίας, ο Χριστός εξέθεσε σε όλες τις Γραφές όσα αφορούσαν τον Εαυτό Του.» Η Ζωή του Χριστού, 797.

Ο Μωσῆς δίδαξε, και ο Πέτρος χρησιμοποίησε τα λόγια του Μωσῆ κατά την Πεντηκοστή για να καταδείξει ότι ο Μωσῆς αποτελούσε τύπο του Χριστού.

Αλλ' εκείνα, τα οποία ο Θεός προανήγγειλε διά στόματος πάντων των προφητών αυτού, ότι ο Χριστός έμελλε να πάθῃ, ούτω τα εξεπλήρωσε. Μετανοήσατε λοιπόν και επιστρέψατε, διά να εξαλειφθούν αι αμαρτίαι σας, όταν έλθωσι καιροί αναψυχῆς από της παρουσίας του Κυρίου· και θέλει αποστείλει τον προκεκηρυγμένον εις εσάς Ιησούν Χριστόν, τον οποίον πρέπει ο ουρανός να δεχθῆ μέχρι των καιρών της αποκαταστάσεως πάντων, περί των οποίων ελάλησεν ο Θεός διά στόματος πάντων των αγίων αυτού προφητών απ' αιώνας. Διότι ο Μωσῆς αληθώς είπε προς τους πατέρας· Προφήτην εκ των αδελφών σας, ως εμέ, θέλει αναστήσκει εις εσάς Κύριος ο Θεός σας· αυτού θέλετε ακούει κατά πάντα όσα αν σας λαλήσῃ. Και πάσα ψυχή, ήτις δεν ακούσῃ εκείνον τον προφήτην, θέλει εξολοθρευθῆ εκ του λαού. Αλλά και πάντες οι προφήται από του Σαμουήλ και των καθεξῆς, όσοι ελάλησαν, προεκήρυξαν και αυτοί περί των ημερών τούτων. Πράξεις 3:18–24.

Ο Μωυσής ως άλφα και ο Χριστός ως ωμέγα εδραιώθηκε διά της δευτέρας μαρτυρίας του Πέτρου περί του Μωυσέως κατά την πεντηκοστιανή έκχυση, και πράττοντας τούτο ο Πέτρος τονίζει και προσδιορίζει ότι ένα πρωτεύον συστατικό του μηνύματος της όψιμης βροχής (και της διαμάχης που εγείρεται εναντίον του) είναι η προφητική αρχή του «άλφα και ωμέγα». Η αρχή αυτή είναι το αντίστοιχο των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων προς την αρχή έτος/ημέρα στην ιστορία των Μιλλεριτών. Η αρχή του «άλφα και ωμέγα» είναι η αρχή του «θεμελίου που γίνεται ακρογωνιαίος λίθος»· είναι οι αρχές του «Μωυσέως και του Αρνίου»· και, ως εκ τούτου, ταυτοποιείται από την έμπνευση ως ένα από τα εδάφια στο άσμα του αμπελώνος, το οποίο είναι επίσης το άσμα του Μωυσέως και του Αρνίου.

Η αρχή και το τέλος που παρίστανται από τις διάφορες προφητικές γραμμές παριστούν την ιστορία κατά την οποία ο Θεός επιτελεί τα «θαυμαστά έργα» Του, και είναι το φως που αναδύεται από την αναγνώριση του τι παριστάνει το σύμβολο των «θαυμαστών έργων» εκείνο που μεταμορφώνει έναν Λαοδικέα σε Φιλαδελφειώτη, ώστε να γίνει λίθος σε έναν ναό που οικοδομείται, όπως ο Μιλλεριτικός ναός οικοδομήθηκε σε 46 έτη έως την 22α Οκτωβρίου 1844, όταν ο Κύριος ήλθε αφηνιδίως στον ναό Του.

ἐὰν ὄντως ἐγεύθητε ὅτι ὁ Κύριος εἶναι ἀγαθός. Προσερχόμενοι πρὸς αὐτόν, ὡς πρὸς λίθον ζῶντα, ἀποδοκιμασμένον μὲν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἐκλεκτὸν δὲ παρὰ τῷ Θεῷ καὶ πολύτιμον, καὶ σεις, ὡς λίθοι ζῶντες, οἰκοδομεῖσθε οἶκος πνευματικός, ἱεράτευμα ἅγιον, διὰ τὸ προσφέρειτε πνευματικὰς θυσίας, εὐπροσδέκτους εἰς τὸν Θεὸν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διὸ καὶ περιέχεται ἐν τῇ Γραφῇ· Ἴδοὺ, τίθημι ἐν Σιών λίθον ἀκρογωνιαίον, ἐκλεκτόν, πολύτιμον· καὶ ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ δὲν θὰ καταισχυρῆθῃ. Εἰς ἐσᾶς λοιπὸν τοὺς πιστεύοντας εἶναι πολύτιμος· εἰς δὲ τοὺς ἀπειθοῦντας, ὁ λίθος τὸν ὁποῖον ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἔγινε κεφαλὴ γωνίας, καὶ λίθος προσκόμματος καὶ πέτρα σκανδάλου, εἰς ἐκείνους οἵτινες προσκόπτουν εἰς τὸν λόγον, ὄντες ἀπειθεῖς· εἰς τοῦτο καὶ ἦσαν τεταγμένοι. Σεις ὅμως εἴσθε γένος ἐκλεκτόν, βασιλείον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον, λαὸς ἀποκτημένος, διὰ τὸ ἐξαγγείλητε τὰς ἀρετὰς ἐκείνου ὁ ὁποῖος σᾶς ἐκάλεσε ἐκ τοῦ σκοτοῦς εἰς τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ φῶς· οἵτινες ποτε δὲν ἦσασαν λαός, τώρα ὅμως εἴσθε λαὸς Θεοῦ· οἵτινες δὲν εἶχατε ἐλεηθῆ, τώρα ὅμως ἐλεηθήκατε. Α' Πέτρου 2:3–10.

Το να καλείται κανείς στο θαυμαστό Του φως προσδιορίζει πότε γίνεται η κλήση, διότι το ορόσημο του 1888, το οποίο ευθυγραμμίζεται από την έμπνευση με την ανταρσία του Κορέ στην άλφα ιστορία του Μωυσή, όταν μεταφέρεται στις έσχατες ημέρες, ευθυγραμμίζεται με την 11η Σεπτεμβρίου, όταν το μήνυμα της Λαοδικείας φθάνει μαζί με τον τρίτο άγγελο, σύμφωνα με την έμπνευση. Οι Λαοδικείς στην προφητεία είναι «τυφλοί», πράγμα που σημαίνει ότι βρίσκονται στο σκοτάδι, και η κλήση να εξέλθουν από το σκοτάδι άρχισε όταν το μήνυμα της Λαοδικείας έφθασε το 1856, το 1888 και την 11η Σεπτεμβρίου. Κατά την 11η Σεπτεμβρίου, η «κλήση να εξέλθουν από το σκοτάδι» δεν ήταν μόνο κλήση να κατανοηθεί το φως του αγγέλου της Αποκάλυψης δεκαοκτώ, αλλά και κλήση προς τον ακροατή να εισέλθει στην ίδια την ιστορία όπου τα «θαυμαστά έργα» του Θεού θα βρουν τις τέλειες εκπληρώσεις τους.

Έχει καταδειχθεί επανειλημμένως κατά τις τελευταίες τρεις δεκαετίες ότι ο προφητικός ορισμός του «αιωνίου ευαγγελίου» είναι μια ιστορία κατά την οποία αποσφραγίζεται μια προφητική

αλήθεια, η οποία εγκαινιάζει μια δοκιμαστική διαδικασία τριών σταδίων, με δύο χαρακτηριστικά διακρίσεως μέσα στις τρεις δοκιμασίες. Οι δύο πρώτες δοκιμασίες είναι διαφορετικής φύσεως από την τρίτη, διότι η τρίτη είναι μια λυδία λίθος που καταδεικνύει αν περάσατε την πρώτη και τη δεύτερη δοκιμασία. Η άλλη διάκριση στο αιώνιο ευαγγέλιο είναι ότι πρέπει να περάσετε την παρούσα δοκιμασία για να συμμετάσχετε στην επόμενη δοκιμασία.

Η ιστορία των «θαυμαστών έργων» είναι επίσης η ιστορία κατά την οποία το «αιώνιο ευαγγέλιο» φθάνει στο αποκορύφωμά του, διότι η ώρα της κρίσεως που αναγγέλλεται από τον πρώτο άγγελο και προσδιορίζεται ως το αιώνιο ευαγγέλιο βρίσκει την τέλεια εκπλήρωσή της με αφετηρία την 11η Σεπτεμβρίου. Η κρίση για την οποία δίδεται η προειδοποίηση προς τους Μιλλεριτές ήταν η 22α Οκτωβρίου 1844, όταν η θύρα έκλεισε στην παραβολή των δέκα παρθένων, προτυπώνοντας έτσι τον νόμο της Κυριακής, όταν η θύρα κλείνει εκ νέου στην παραβολή των δέκα παρθένων. Η 11η Σεπτεμβρίου αναγγέλλει ότι η ώρα της εκτελεστικής κρίσεως του Θεού αρχίζει με τον νόμο της Κυριακής, ακριβώς όπως οι Μιλλεριτές ανήγγειλαν ότι η ώρα της ανακριτικής κρίσεως άρχισε στις 22 Οκτωβρίου 1844.

Από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής εκτείνεται μία περίοδος που παριστάνεται ως «τα θαυμαστά έργα του Θεού», και όπως ο θεμέλιος λίθος που γίνεται «κεφαλή γωνίας», και όπως «η Πεντηκοστιανή περίοδος», και όπως «το δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ», και ως «ο καιρός της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων», και ως «ο καιρός της δοκιμασίας της εικόνας του θηρίου», και ως «το αιώνιο ευαγγέλιο», και ως «η ιερή ιστορία από το 1840 έως το 1844», και ως η ιστορία της «Αποκάλυψης κεφάλαιο δέκα», και ως «η ιστορία από το βάπτισμα του Χριστού έως τον θάνατό Του».

Η ιστορία που αναπαριστάνεται σε ένα φράκταλ διά του βαπτίσματός Του άρχισε την περίοδο των 2520 ημερών που έληξε στον σταυρό. Το βάπτισμα του Χριστού αναπαριστούσε τον θάνατό Του, την ταφή και την ανάστασή Του, η οποία εκπληρώθηκε κατά γράμμα στο τέλος των 1260 ημερών.

Όταν το Άγιο Πνεύμα κατήλθε κατά το βάπτισμα του Χριστού, προτυποποιούσε την κάθοδο του αγγέλου της Αποκάλυψης δεκαοκτώ στις 9/11. Χίλιες διακόσιες εξήντα προφητικές ημέρες αργότερα, τα γεγονότα που συμβολίζονταν με το βάπτισμα εκπληρώθηκαν κυριολεκτικώς επί του σταυρού. Η ιστορία από το βάπτισμα έως τον σταυρό περιέχει μία συμβολική άλφα ιστορία, η οποία εκπληρώνεται κυριολεκτικώς στο τέλος της περιόδου. Οι άλφα και ωμέγα ιστορίες είναι φράκταλ ολοκλήρου της συνολικής ιστορίας. Η ιστορία από το βάπτισμα έως τον σταυρό είναι «τα θαυμαστά έργα του Θεού», και η ιστορία αυτή παριστάνεται επίσης από «το βάπτισμα του Χριστού» και επίσης από τον κυριολεκτικό Του «θάνατο, ταφή και ανάσταση», και επομένως επίσης από «το βάπτισμα του αρχαίου Ισραήλ στην Ερυθρά Θάλασσα», και επίσης από «το βάπτισμα των οκτώ ψυχών κατά την ιστορία του Νώε». Όλες αυτές οι περίοδοι παριστάνουν την ιστορία των «θαυμαστών έργων» Του.

Όσον αφορά τον αριθμό 8 ως σύμβολο της αναστάσεως, εκείνες οι οκτώ ψυχές μέσα στην κιβωτό αποτελούν την πρώτη μνεία του αριθμού οκτώ ως συμβόλου, και, σύμφωνα με τον κανόνα της πρώτης μνείας, όλες οι προφητικές λεπτομέρειες περιέχονται σε αυτή την πρώτη μνεία. Οι οκτώ ψυχές μεταβαίνουν από την παλαιά γη σε μια νέα γη, δεν είναι έτσι;

Αυτές οι οκτώ ψυχές έζησαν μέσα από τον καιρό της βροχής, αλλά όλοι όσοι αρνήθηκαν το προειδοποιητικό μήνυμα της βροχής πέθαναν, σωστά; Οι «8» ψυχές που πηγαίνουν στη νέα γη, και οι οποίες παριστάνονται μέσω της ιστορίας του απορριφθέντος προειδοποιητικού μηνύματος, της κλειστής θύρας, της βροχής και της νέας γης, διήλθαν από μια οικονομική μεταβολή από τον παλαιό κόσμο στον νέο κόσμο.

Η οικονομική μεταβολή που χαρακτηρίζει τις οκτώ ψυχές, οι οποίες είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, είναι η μετάβαση από τη Λαοδίκεια στη Φιλαδέλφεια, η οποία είναι επίσης η μετάβαση από τη στρατευομένη εκκλησία, αποτελούμενη από σίτο και ζιζάνια, στη θριαμβεύουσα εκκλησία, αποτελούμενη μόνο από την προσφορά του πρωτοκάρπου σίτου, η οποία υψώνεται ως προσφορά σημείου, ώστε να τη βλέπει όλος ο κόσμος, παρόμοια με τη θεά ενός μοναχικού πλοιαρίου επάνω σε τρικυμισμένα ύδατα. Αυτοί οι άνθρωποι είναι οι 8 που είναι εκ των 7, και η ιστορία της διάβασης της κιβωτού και η διάβαση της Ερυθράς Θαλάσσης είναι αμφότερες παραστάσεις των «θαυμασίων έργων» Του.

Αυτές οι ψυχές είναι εκείνες που αναστήθηκαν σε εκπλήρωση του Αποκάλυψη 11:11. Αυτοί είναι ο λαός της διαθήκης του Θεού, εκπροσωπούμενοι από τον πατέρα τους Αβραάμ, ο οποίος έφερε το σημείο της διαθήκης διά της περιτομής, που επρόκειτο να λάβει χώρα την όγδοη ημέρα.

Όλες αυτές οι γραμμές αντιπροσωπεύουν την ίδια χρονική περίοδο, και αυτή η χρονική περίοδος αρχίζει με τα θεμέλια της 1ης Σεπτεμβρίου και τελειώνει με τον νόμο της Κυριακής. Η 11η Σεπτεμβρίου είναι ο ακρογωνιαίος λίθος του θεμελίου και ο νόμος της Κυριακής είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της κορυφής. Στην ιστορία της ανοικοδόμησης της Ιερουσαλήμ κατά τον καιρό του Νεεμία και του Έσδρα, το θεμέλιο ολοκληρώθηκε κατά τη διάρκεια της ιστορίας του πρώτου διατάγματος, και ο ίδιος ο ναός τελειώθηκε πολύ πριν από το τρίτο διάταγμα. Στη Μιλλεριτική ιστορία, τα θεμέλια τέθηκαν τον Μάιο του 1842, όταν δημοσιεύθηκε το διάγραμμα του 1843. Ο Μιλλεριτικός ναός επρόκειτο να οικοδομείται επί σαράντα έξι έτη, από το 1798 έως το 1844. Πριν από τις 22 Οκτωβρίου 1844, ο Μιλλεριτικός ναός είχε ολοκληρωθεί, με τον ακρογωνιαίο λίθο της κορυφής να είναι η Κραυγή του Μεσονυκτίου. Όταν η Κραυγή του Μεσονυκτίου ολοκληρώθηκε στις 22 Οκτωβρίου 1844, το άλφα και τρίτο διάταγμα του 457 π.Χ. είχε συναντήσει το αντίστοιχό του στο ωμέγα του 1844. Το 457 π.Χ. ως το άλφα των 2300 ετών και το 1844 ως το ωμέγα. Και τα δύο είναι το ίδιο σε ένα επίπεδο, διότι είτε ένα διάταγμα είτε ένας άγγελος είναι αμφότερα μηνύματα, και αμφότερα προτυπώνουν τον νόμο της Κυριακής, όπου θα υπάρξει ένα διάταγμα και όπου το μήνυμα του τρίτου αγγέλου διογκώνεται σε δυνατή κραυγή.

Από το 457 π.Χ. έως το 408 π.Χ., σαράντα εννέα έτη προσδιορίστηκαν από τον Δανιήλ ως η χρονική περίοδος κατά την οποία οι Ιουδαίοι θα ολοκλήρωναν την ανοικοδόμηση: «η πλατεία θέλει οικοδομηθή πάλιν, και το τείχος, μάλιστα εν καιροίς θλίψεως».

Γνώριζε, λοιπόν, και εννοεί, ότι από της εξόδου του προστάγματος περί του να ανοικοδομηθή και να οικοδομηθή η Ιερουσαλήμ έως του Μεσσίου του Ηγουμένου θέλουσιν εισθαι επτά εβδομάδες και εξήκοντα δύο εβδομάδες· η πλατεία θέλει ανοικοδομηθή εκ νέου, και το τείχος, και μάλιστα εν καιροίς θλίψεως. Δανιήλ 9:25.

Το 457 π.Χ. και το 1844 είναι το άλφα και το ωμέγα της προφητείας των 2300 ετών. Αμφότερα προτυπώνουν τον νόμο της Κυριακής, διότι, ως άλφα και ωμέγα, είναι ταυτόσημα, και η απογοήτευση του 1844 ευθυγραμμίζεται, διά της έμπνευσης, με την απογοήτευση του σταυρού. Εάν το 1844 προτυπώνει τον σταυρό, και πράγματι τον προτυπώνει, τότε και το αντίστοιχο άλφα του (το 457 π.Χ.) πράττει το ίδιο. Το διάστημα από το 1844 έως το 1863 απεικονίζει τη διαδικασία της δοκιμασίας του τρίτου αγγέλου. Η διαδικασία εκείνη της δοκιμασίας παριστάνεται από τα 49 έτη μεταξύ του τρίτου διατάγματος, του διατάγματος του νόμου της Κυριακής, και της αποπεράτωσης του έργου της πλατείας και του τείχους, που λαμβάνει χώρα σε καιρό θλίψεως.

Από το 457 π.Χ. έως το 408 π.Χ. εκτείνεται η άλφα ιστορία των 2300 ετών, η οποία απεικονίζει την ωμέγα ιστορία από το 1844 έως το 1863. Αυτές οι δύο ιστορίες απεικονίζουν την ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων αφότου σφραγισθούν κατά τον νόμο της Κυριακής έως ότου λήξει η ανθρώπινη δοκιμασία. Το έργο των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων είναι να καλέσουν άνδρες και γυναίκες πίσω στις «παλαιές τρύβους», πράγμα το οποίο ο Ησαΐας παριστάνει ως ανοικοδόμηση των αρχαίων ερειπίων και το οποίο ο Ιερεμίας προσδιορίζει ως την οδό που οδηγεί στο μήνυμα της όψιμης βροχής. Το «τείχος» είναι ο νόμος του Θεού, τον οποίο οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες θα υψώσουν ενώπιον ολοκλήρου του κόσμου ως σημείον. Αυτό θα λάβει χώρα στους θλιβερούς καιρούς του τρίτου ουαί του Ισλάμ, διότι το Ισλάμ είναι εκείνο που εξοργίζει τα έθνη. Το έργο και οι θλιβεροί καιροί συνεχίζονται έως ότου ο Μιχαήλ εγερθεί.

Έτσι, εάν μπορείτε να διακρίνετε ότι το 457 π.Χ. έως το 408 π.Χ. είναι μία προφητική περίοδος που άρχισε με το τρίτο διάταγμα και προεικόνιζε μία προφητική περίοδο που άρχισε το 1844 με την άφιξη του τρίτου αγγέλου και έληξε το 1863, τότε μπορείτε να δείτε ότι η σύνδεσή τους με την προφητεία των 2300 ετών, είτε ως σημείο ενάρξεως είτε και ως σημείο λήξεως, τα ταυτοποιεί ως άλφα και ωμέγα σε σχέση το ένα με το άλλο. Οι καιροί θλίψεως του Νεεμιά απεικονίζουν τον καιρό θλίψεως που οδήγησε έως και περιέλαβε τον Εμφύλιο Πόλεμο. Η περίοδος των σαράντα εννέα ετών στην άλφα ιστορία αντιπροσωπεύει την περίοδο των 19 ετών στην ωμέγα ιστορία. Αυτή η περίοδος των 19 ετών αντιπροσωπευόταν επίσης από τα 19 έτη στην αρχή της 65ετούς προφητείας του Ησαΐα.

Διότι κεφαλή της Συρίας είναι η Δαμασκός, και κεφαλή της Δαμασκού ο Ρασίν· και μέσα σε εξήντα πέντε έτη ο Εφραΐμ θα συντριβεί, ώστε να μη είναι λαός. Ησαΐας 7:8.

Ο Ησαΐας εξέθεσε αυτή την προφητεία το 742 π.Χ., και 19 έτη αργότερα, το 723 π.Χ., το βόρειο βασίλειο οδηγήθηκε σε αιχμαλωσία επί 2520 έτη, η οποία έληξε το 1798. Τα 19 έτη από το 742 π.Χ. έως το 723 π.Χ. αντιστοιχούν προς τα 19 έτη από το 1844 έως το 1863, διότι τα πρώτα 19 έτη είναι το άλφα αυτής της προφητείας και τα τελευταία 19 είναι το ωμέγα. Στην ιστορία αυτών των 19 ετών, ο πονηρός βασιλιάς Άχαζ αντιμετώπισθηκε από τον Ησαΐα με το μήνυμα της όψιμης βροχής, όπως παριστάνεται στο εδάφιο οκτώ ως το μήνυμα των «επτά καιρών». Ο Άχαζ απέρριψε το μήνυμα, όπως έπραξε και ο Λαοδικεϊακός Μιλλεριτικός Αντβεντισμός το 1863.

Κατ' εκείνην την περίοδον, ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ Ἰσραὴλ ἐπισκέφθηκε τὴν Ἀσσυρία, ἔφερε πίσω τὸ σχέδιο τοῦ εἰδωλολατρικοῦ ναοῦ τους, καὶ ὁ Ἰσραὴλ διέταξε νὰ κατασκευασθῆ αὐτὸ στὴν αὐλὴ τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ. Αὕτη ἡ γραμμὴ εἶναι παράλληλη πρὸς τὴν ἱστορία τοῦ ἀπειθοῦς προφήτου, ὁ

όποιο δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψει στὸν Ἰούδα ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο ἀπὸ τὸν ὅποιο ἦλθε, ἀλλὰ τοῦτο ἔπραξε καὶ ἐξαπατήθηκε ἀπὸ ψευδῆ καὶ ψευδόμενο προφήτη, ἀντιπροσωπεύοντας τὴν ἐπιστροφή στὴν ἀποστατικὴ προτεσταντικὴ μεθοδολογία, προκειμένου νὰ ἀποκρυβεῖ ἀπὸ τὴν Μιλλεριτικὴ κατανόηση τῶν «ἑπτὰ καιρῶν», σὲ μία κλασικὴ ἐκπλήρωση τοῦ σκύλου ποὺ ἐπιστρέφει στὸν ἴδιο του τὸν ἑμετό.

Αὐτὸ λάμβανε χώρα ἐνῶ ἀρχίζε ἓνας Εμφύλιος Πόλεμος μεταξὺ τοῦ βόρειου βασιλείου καὶ τοῦ νότιου βασιλείου, τυποποιώντας ἔτσι τὸν Εμφύλιο Πόλεμο στὶς Ἠνωμένες Πολιτείες, ὅταν ἐπαναλήφθηκε ἡ περίοδος τῶν 19 ἐτῶν. Τὸ 742 π.Χ. ἕως τὸ 723 π.Χ. ἀντιπροσωπεύει τὴν περίοδο τῶν 19 ἐτῶν ἀπὸ τὸ 1844 ἕως τὸ 1863, ἡ ὁποία ἀντιπροσωπεύει τὴν περίοδο ἀπὸ τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς ἕως τὴ λήξη τῆς δοκιμασίας. Ἡ ἱστορία ἀπὸ τὴν 11η Σεπτεμβρίου ἕως τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς εἶναι ἡ ἱστορία τῆς δοκιμασίας τῆς εικόνας τοῦ θηρίου ἐντὸς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἡ ὁποία ἐπαναλαμβάνεται στὴν παγκόσμια δοκιμασία τῆς εικόνας τοῦ θηρίου ποὺ ἀρχίζει με τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς. Για τὸν λόγο αὐτόν, οἱ περίοδοι τῶν 19 ἐτῶν ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς ἕως τὴ λήξη τῆς δοκιμασίας, ἀντιπροσωπεύουν ἐπίσης τὴν ἱστορία ἀπὸ τὴν 11η Σεπτεμβρίου ἕως τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἱστορία τῶν «θαυμαστῶν ἔργων» Του.

Θα συνεχίσουμε στο ἐπόμενο ἀρθρο.

Καὶ ἦλθε πρὸς ἐμὲ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, λέγων· Υἱὲ ἀνθρώπου, ποία εἶναι αὐτὴ ἡ παροιμία ποὺ ἔχετε στὴ γῆ τοῦ Ἰσραὴλ, λέγοντες· Οἱ ἡμέρες παρατείνονται, καὶ πάσα ὄρασις ἐκλείπει· Διὰ τοῦτο εἶπέ πρὸς αὐτούς· Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Θα παύσω αὐτὴ τὴν παροιμία, καὶ δὲν θα τὴ χρησιμοποιοῦν πλέον ὡς παροιμία στὸν Ἰσραὴλ· ἀλλὰ εἶπέ πρὸς αὐτούς· Οἱ ἡμέρες εἶναι πλησίον, καὶ ἡ ἐκπλήρωσις πάσης ὁράσεως. Διότι δὲν θα υπάρξει πλέον καμία ματαία ὄρασις οὔτε κολακευτικὴ μαντεία ἐντὸς τοῦ οἴκου τοῦ Ἰσραὴλ. Διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος· θα λαλήσω, καὶ ὁ λόγος τὸν ὁποῖον θα λαλήσω θα ἐκπληρωθεῖ· δὲν θα παραταθεῖ πλέον· διότι στὶς ἡμέρες σας, ὦ οἶκος ἀποστάτης, θα εἰπῶ τὸν λόγον καὶ θα τὸν ἐκτελέσω, λέγει Κύριος ὁ Θεός.

Καὶ ἐγένετο πρὸς ἐμὲ λόγος Κυρίου, λέγων· Υἱὲ ἀνθρώπου, ἰδοὺ, ὁ οἶκος Ἰσραὴλ λέγει· Ἡ ὄρασις, τὴν ὁποῖαν βλέπει, εἶναι διὰ πολλὰς ἡμέρας ἐτι, καὶ προφητεύει περὶ καιρῶν μακρὰν ἀπέχοντων. Διὰ τοῦτο εἶπέ πρὸς αὐτούς· Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Οὐδεὶς πλέον τῶν λόγων μου θέλει ἀναβληθῆ, ἀλλ' ὁ λόγος τὸν ὁποῖον ἐλάλησα θέλει ἐκτελεσθῆ, λέγει Κύριος ὁ Θεός. *Ἰεζεκιήλ 12:21–28.*